

— Аха, намѣрихъ го зеръ, ама той, както го виждамъ, не ще може да прочете писмото.

— Че зацо тѣй!

— Защото той, горкия, никакъ не довижда.

— Ами откъдѣ знаешъ, че не довижда?

— Че не виждамъ ли азъ? Влизамъ въ стаята при него, той ме гледа, гледа, па току ме запита, дѣ съмъ си изгубилъ калпака, а пѣкъ той бѣше на главата ми.

— Ама не бѣше ли го снѣлъ, кога влѣзе въ стаята?

— А! това не се досѣтихъ да направѣж.

ХОДИЛЪ НА УЧЕНИЕ.

Стѣпайте, дѣчица малки,
Съ прѣпореча ваши бѣлъ,
Съ тия войнственни игралки,
Съ ваши малѣкъ генералъ.

(Ив. Вазовъ).

Гатанка. Единъжъ въ годината, около Благовецъ, ни дохождатъ на госте, правѣтъ си къщи подѣ стрѣхитѣ, развѣждатъ си дѣчица, пѣжтъ, веселятъ ни, а подиръ се изгубватъ и се връщатъ чакъ на другата пролѣтъ. Кои ли сж тѣзи госте?